

O SVATÉM PROKOPU, PATRONU ČESKÉ ZEMĚ

Svatoroční muzika 61

Zpí - vej - te pou - stev - níč - ko - vi na pou - ští, ptáč - ko - ve, za - zpí - vej - te sou -

- se - do - vi, vy, les - ní žáč - ko - ve, na - vště - vůj - te ho v jes - ky - ni, lan -

- ky, též zví - řát - ka ji - ný, u - stup - te, d'áb - lo - ve, pe - kel - ní ha - do - ve.

1. Zpívejte poustevníčkovi na poušti, ptáčkove, / zapívejte sousedovi, vy, lesní žáčkové, navštěvujte ho v jeskyni, lanky, též zvířátka jiný, / ustupte, ďáblove, pekelní hadove.
2. Všickni řeholní řádove Prokopa uctěte, / kláštery, Boží chrámove, k cti jeho zazněte, chvály jeho vypravujte, na tisíckrát opakujte, / vesele začněte vstanouc, než usnete.
3. V klášteře po svém učení břevňovském z mladosti / to bylo jeho cvičení v svaté pobožnosti. Odtud se do jeskyně dal, nad Sazavou místo vybral, / odkud divných hostí vypudil v hojnosti.
4. Ďáblove byt svůj tu měli, překážku činili, / hned ustoupiti museli, jak Prokopa číli. Museli skály vorati, z lidských těl vystupovati, / mnozí jsou užili té lásky v tu chvíli.
5. Velmi často navštěvován od lidu českého, / od něho jsouc zamilován: rostla chvála jeho. Shromáždil si tovaryše, následovali tím spíše / šlépějí svatého, muže velikého.
6. Bohu velmi vroucně s nimi sloužil za dlouhý čas, / jehož on dary divnými obdařit ráčil zas. Vodu v víno jest obrátil, žízeň knížetci ukrátil. / Svatý, zpomeň na nás, připusť náš k tobě hlas.
7. Když se s tím světem rozžehnal, odplatu hojnou vzal, / bratřím jeho Bůh požehnal; napomenutí dal Prokop biskupu římskému, by jeho k počtu svatému / bez meškání připsal, neb prv na odpor stál.
8. Pros, bychom i my připsání byli k počtu tomu, / v pravém umrouce pokání, přišli do těch domů, kteří více neletnají, ale věčně státi mají; / to národu tvému upros, z nás každému, Amen.